

בעזהש"ת

גליון
**דרך
אמונה**

פנינים יקרים על פרשת השבוע
מלוקט משיחותיו של
הרה"צ רבי
מאיר איתמר רוזנבוים
שליט"א

מטות - מסעי

גליון תצ"ד

לשמיעת השיעורים בכל שבוע
על הטלפון נא להתקשר
למערכת 'דרך אמונה'

בארה"ב 718.298.3717 ולחקיש¹

בארץ ישראל (מספר טעל. חדש) 079.704.0017 ולחקיש¹

בענגלאנד (מספר טעל. חדש) 03.33015.0717 ולחקיש¹

מכון 'דרך אמונה'

הרוצה לקבל את הגליון בכל שבוע באימייל

נא לשלוח אימייל לאדרעסס 3875060@gmail.com

ולכתוב שם המבקש ואימייל אדרעסס שלו. ואי"ה נوسیפו לרשימת המקבלים

להארות והערות יכולים להתקשר לאחד ממספרי הטעלפון של מערכת דרך אמונה הנ"ל

ולחשאר הודעה על מספר 9 ובלי"נ נתקשר בחזרה אי"ה

מטות - מסעי

הצדיקים יתלבשו בגיאות בענין התפילה * רק כבוד אחד מגיע לנשיא * לימוד זכות על בני ישראל מקרב הגאולה * קירוב הגאולה בכח לימוד זכות על בני ישראל * לא לדחות דבר טוב שמקבל על עצמו * מדיבור האדם נעשה ציווי ה' * מכל דיבור נברא מלאך בשמים * מי שאינו פוגם בדיבור תפלתו נשמעת * כח דיבורו של הצדיק * חומר פגם הלשון * הקב"ה לא ימיר את דברו * לקיים הנדר באותה התלהבות שנדר

וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶל רָאשֵׁי הַמִּטּוֹת לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל וּגו' זֶה
הַדָּבָר אֲשֶׁר צִוָּה ה' (ל, ב.).

בקול תפילתם, וכוחם רב לבטל
גזירותיו של הקב"ה.

הצדיקים יתלבשו בגיאות בענין
התפילה

הדברים מובאים בספר אביר
יעקב מהרה"ק רבי
אברהם יעקב (השני) מסאדיגורא
זי"ע, בהקדם דברי אביו הרה"ק
רבי ישראל מסאדיגורא זי"ע (אור
ישראל פ' יתרו) לבאר מה שמצינו (עי'
מכילתא יתרו כ, ב) שהקב"ה נקרא מלא
רחמים, ולכאורה צריך להבין מהו
הלשון 'מלא רחמים'. וביאר בדרך
משל, כלי שהוא מלא במים עד
גדותיו, על ידי נגיעה מועטת
נשפך מהכלי לחוץ, כן הקב"ה

בפסוק זה נרמזה הוראה הנוגעת
למנהיגי ישראל בכל
הדורות, אשר תפקידם הוא
לשפוך שיח לפני הקב"ה, להתפלל
ולתתחנן על בני ישראל בעת
צרתם, ואל יתלבשו בעטרת ענוה
ושפלות רוח, לומר ברוב
ענוותנותם שאינם ראויים והגונים,
ואיך יפתחו פיהם בתפילות
ותחנונים, אלא יתלבשו בגיאות
ועזות דקדושה, ויגבה לבם בדרכי
ה', כי הקב"ה מתאוה לשמוע

הוא מלא רחמים, שע"י קצת התעוררות ותחנונים מיד הוא משפיע חסדים.

והמתיק בזה הכתוב (איכה ג, לח) 'מפי עליון לא תצא הרעות והטוב', כי השי"ת דרכו להטיב תמיד, ואפילו לפעמים כשנגזרת גזירה ח"ו, ג"כ אינו בגדר רעות, כי 'והטוב' שאין הקב"ה מביא את הגזירה רק כדי שיתפללו הצדיקים לפני השי"ת, כי הקב"ה מתאוה לתפילתן של צדיקים (יבמות סד, א), ונצמחת מזה 'טובה'. ולזה אמרו חז"ל (מועד קטן מז, ב) 'הקב"ה גוזר וצדיק מבטל', שהקב"ה גוזר הגזירה כדי שהצדיק על ידי תפילתו יבטלה, כי מאתו לא תצא הרעות, אלא שמתאוה לתפילתן של צדיקים.

ובזה מסביר דברי הגמרא (בבא בתרא קמז, א) כל שיש לו חולה בתוך ביתו, ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים, היינו שאם נגזרו דינים על האדם ח"ו, הוא רק כדי שהחכם יבקש עליו רחמים, שעל כן הביא עליו הקב"ה צרה זו, כי רוצה לשמוע בתפילת החכם.

ומכאן בא האביר יעקב להכרעה הנ"ל, דאפילו שהצדיק צריך להיות עניו מכל אדם ושפל, ולבו יהיה נשבר בקרבו, אבל אין הדבר כן כשבא לענין תפילה בעד חבירו, ובפרט בתפילה בעד הכלל, שאז צריך לחזק את עצמו בתחינה ובקשה, ויחשוב שבודאי תועיל תפילתו ויוכל לפעול ישועות. ומי שיש לו בזה ג"כ עניויות ושפלות ומתירשל מלהתפלל ח"ו, ואומר מי אנכי שאוכל להתפלל בעד חבירי, ידע אשר ח"ו הוא מאבד נפש בידים חלילה, ובפרט שהוא עובר על רצון הבורא, כי הקב"ה רוצה בתפילתם.

וזהו הרמז בהפסוק, 'וידבר' הוא לשון הנהגה (תהלים מז, ל), ולשון קשה (מכות יא, א), משה אל 'ראשי המטות', 'ראשי' נוטריקון י'עשו ר'צון א'ביהם ש'בשמים, 'מטות' הוא לשון שפלות, דהיינו משה רבינו הזהיר את צדיקי הדור אשר עושים את רצון הבורא באמונה, ושפלים מאוד בעיניהם ולכם נשבר בקרבם. שאם ח"ו תהיה הנהגה קשה 'לבני ישראל'

בתורה שחלקו כבוד לנשיא, והוא בפסוק 'וידבר משה אל ראשי המטות', וברש"י פירש 'חלק כבוד לנשיאים ללמדם תחילה ואחר כך לכל בני ישראל'. היינו שחלקו כבוד מיוחד לנשיאים רק בדבר זה, ללמד אותם בתחילה דיני נדר ושבועה. למדנו מכאן, כי הכבוד האחד והיחיד שהנשיא רשאי לתבוע לעצמו הוא שינהגו בו דין קדימה בלימוד פרשה בחומש או פרק במשניות.

לימוד זכות על בני ישראל מקרב
הגאולה

גם נרמז בפסוק זה החובה לדון את בני ישראל לכף זכות בכל מעשיהם, ולא להוציא עליהם שם רע, כמו שכתב דברים נפלאים כ"ק אדמו"ר מאלכסנדר זצ"ל בספרו אמרי מנחם, לתרץ קושית האור החיים הק' למה הוצרך לומר 'המטות לבני ישראל', דלא היה לו לומר אלא 'אל ראשי מטות בני ישראל'.

ואפשר לומר עפ"י דרכי הרמז, כאשר נודע מספרי קודש

על כלל ישראל, אפילו שהם שפלים בעיניהם, אבל בענין התפלה לא יחזיקו את עצמם לשפלים, אלא 'לאמר' שהוא אמירה רכה (מכילתא יתרו יט, ג), היינו שמחויבים להתפלל ולהתחנן לפני הבורא ב"ה שיסיר מעליהם את ההנהגה הקשה, 'זה הדבר' מיעוט הוא, שאפילו שמחויב למעט את עצמו מן הכבוד ולהיות שפל, מכל מקום בענין התפלה מחויבים להתגבר על עצמם, כי הקב"ה גוזר רק בשביל שהצדיק יבטלו ע"י תפילתו, ובפרט 'אשר צוה ה'", היינו שעושה בזה את רצון הבורא, כי הקב"ה מתאוה לתפלתו של צדיקים.

רק כבוד אחד מגיע לנשיא

אחד מחסידיו של הרה"ק מרוזין זי"ע שימש בעירו כראש הקהילה, לאזונו של הרה"ק מרוזין הגיעו טענות רבות עליו, שהוא נוהג בתקיפות יתירה, ותובע בפה שיחלקו לו כבוד גדול. כאשר פגשו הרה"ק מרוזין הוכיחו ואמר לו: רק פעם אחת בלבד מצינו

ועתה נמשנו ה' ויתננו בכף מדין',
 ופירש"י פסח היה, אמר לו: אמש
 הקרני אבא את ההלל, ושמעתיו
 שהיה אומר (תהלים קיד, א) 'בצאת
 ישראל ממצרים', ועתה עזבת
 אותנו?! אם צדיקים היו אבותינו,
 יעשה לנו בזכותם, ואם רשעים
 היו, כשם שעשה להם נפלאותיו
 חנם כן יעשה לנו, ואיה כל
 נפלאותיו. אמר לו הקב"ה לך
 בכוחך זה והושעת את ישראל
 מיד מדין, ופירש"י בכח הזכות
 הוזה שלמדת סניגוריא על בני.

ואיתא עוד בזוהר חדש (כט.) אמר
 רבי אליעזר אע"פ דיהוי
 צדיקא רבה מכל עלמא, ויימר
 בישא קמי קוב"ה או דלטורין על
 ישראל עונשיה סגי מן כוליהון, ולא
 אשכחנא צדיקא טבא כאליהו בכל
 דרא, ומשום דאמר דלטורין על
 ישראל, דכתיב (מלכים א יט, יד) 'כי
 עזבו בריתך בני ישראל את
 מזבחותיך הרסו ואת נביאיך הרגו
 בחרב', ביה שעתא אבאיש סגיא
 קמיה, תא חזי מה כתיב ביה (שם,
 1) 'ויבט והנה מראשותיו עוגת
 רצפים', מהו 'רצפים', אמר הקב"ה

גודל יקרת מעלת לימוד זכות על
 ישראל, לדונם לכף זכות, ולא
 לדבר עליהם חלילה שום רע,
 כדאיתא בזוהר הק' (ח"א דף רנד, ב)
 נוחא ליה לקוב"ה מאן דיימר טבא
 על בנוי, מנא לן, מגדעון בר יואש,
 דלא הוה זכאי ולא בר זכאי,
 ומשום דאמר טיבותא על ישראל,
 אמר ליה הקב"ה לך בכחך זה
 והושעת את ישראל מיד מדין,
 מהו 'בכחך זה' טיבותא דאמרת
 על בני, (נוח לו להקב"ה מי
 שאומר טוב על בניו, ומאיין לנו
 זה, מגדעון בר יואש, שלא היה
 צדיק ולא בן צדיק, ומשום שאמר
 טוב על ישראל, מה כתיב בו,
 'ויאמר לו ה' לך בכחך זה
 והושעת את ישראל מיד מדין',
 מהו בכחך זה, היינו שבשכר על
 הטוב הזה שאמרת על בני, יהיה
 לך כח גדול להצילם מיד מדין).

וביאור דברי הזוהר הוא: גדעון
 בר יואש אמר למלאך ה'
 (שופטים ו, יג) 'כי אדוני ויש ה' עמנו
 ולמה מצאתנו כל זאת ואיה כל
 נפלאותיו אשר סיפרו לנו אבותינו
 לאמור הלא ממצרים העלנו ה'

בחינת ישראל (עי' זוה"ק ח"א קנ ע"ב),
להורות כי זה דרך ישר לפני
איש, להיות תמיד מטה כלפי
חסד על ישראל, ולדון אותם לכף
זכות.

קידוב הגאולה בכח לימוד זכות על
בני ישראל

ובדבר הזה מקרבים את הגאולה,
כדאיתא בילקוט אצל
גרעון (שופטים סב) אמר לו הקב"ה:
יש בך כח ללמד סגוריה על
ישראל, בזכותך הם נגאלים,
שנאמר והושעת את ישראל. וכן
הובא בספה"ק תשואות חן (ליקוטים)
קיבלתי מרבתי [תלמידי מרן
הבעש"ט זי"ע] שבחינת משיח
יהיה מי שביכולתו ללמד זכות
על ישראל, שעל ידי לימוד
הזכות שלו יפלו הרהורי תשובה
בלבם של בני ישראל ויהיו
צדיקים.

ובזה מפרש מאמר הכתוב (תהלים
קו, ה) 'לראות בטובת בחיריך
לשמוח בשמחת גויך', כלומר ע"י
שזוכים 'לראות בטובת בחיריך',
דהיינו לראות בזכותיהם של בני

כדין יאות למיכל מאן דאמר
דלטורין על בני, (תרגום: אפילו שיהיה
צדיק גדול מכל העולם, אם יאמר רע לפני
הקב"ה או מלשינות על ישראל, ענשו גדול
מכולם, ולא מצאנו צדיק טוב כאלהיו בכל דור,
ומשום שאמר מלשינות על ישראל, כדכתיב 'כי
עובו בריתך בני ישראל את מזבחתיך הרסו ואת
נביאיך הרגו בחרב', באותה שעה הרע הדבר
מאוד לפניו, בא וראה מה כתוב בו 'ויבט והנה
מראשותיו עוגת רצפים' (גחלי רתמים) מהו
'רצפים', אמר הקב"ה כזה ראוי להאכיל למי
שאמר מלשינות על בני).

וזהו שאמר הכתוב 'וידבר משה
אל ראשי, ר"ל משה רבינו
ע"ה דיבר אל ראשי עדת עם
קודש, 'המטו"ת לבני ישראל',
שיהיו תמיד מטים ומלמדים זכות
על זרע ישראל, לדונם לכף זכות,
ואמר להם 'זה הדבר אשר צוה
ה'', היינו זה הוא רצון השי"ת,
שידונו את כלל ישראל לכף
זכות.

ומוסיף עוד בדרך רמז, דהנה
מדת 'תפארת' נקראת
'מטה כלפי חסד' (ספר הפרדס להרמ"ק,
שער כג פרק יג), וגם 'תפארת' היא

ועי' ברש"י בר"ה ואפילו ר' יהודא לא קאמר) שלא יאמר אדם הרי 'עלי' להביא עולה, דלמא פשע ולא יקיים, אלא יאמר הרי 'זו' (הבהמה) עולה, דכיון דאפרשה תו לא הדר ביה. (כיון שכבר הפריש את הבהמה לקרבן עולה, אין לחוש שמא יחזור בו).

וזה לימוד גדול לכל דבר טוב, שבכל פעם שמתעורר אצל האדם חשק ורצון לקיים איזה מצוה, ומקבל על עצמו לעשותה, לא ידחה הדבר לאחר זמן, שהוא בחינת 'הרי עלי', שמא בתוך כך יחלש חשקו והתלהבותו ולא יקיימנה, אלא יתחיל לעשותה תיכף ומיד בבחינת 'הרי זו'.

וזהו שאמר הכתוב 'וידבר משה אל ראשי המטות', ומה דיבר לראשי המטות אלו נשיאי ישראל, 'לבני ישראל לאמר' שיאמרו לבני ישראל ויודיעו להם, 'זה הדבר אשר צוה ה' שהקב"ה צוה לקיים המצוות בבחינת 'זה הדבר', כאומר 'הרי זו' ולא כאומר 'הרי עלי', שמצוה הבאה לידך אל תחמיצנה, אלא תיכף ומיד יקיימנה

ישראל שהם בחיריך, כמו שאמר הכתוב (שם קלה, ד) 'כי יעקב 'בחר' לו י-ה', על ידי זה יזכו 'לשמוח בשמחת גויך', היינו לראות בשמחתם של ישראל שהנם גויך, כמו שאמר הכתוב (שמות לג, יג) 'כי עמך 'הגוי' הזה', שהיא שמחת הגאולה, כדאיתא בזה"ק (ח"ג רכ). לית חדוה כחדוה דפורקנא, וכמפורש ברד"ק דקאי על שמחת הגאולה, כי ע"י לימוד זכות וסניגוריה על ישראל מתעוררת הגאולה (עיין תפארת שלמה פרקי אבות על המשנה הוי דן את כל האדם לכף זכות).

ומסיים: לכן קורין תמיד פרשה זו בימי בין המצרים, ללמד כי על ידי לימוד זכות על ישראל בימים האלה תתקרב הגאולה במהרה, אמן כן יהי רצון.

לא לדחות דבר טוב שמקבל על עצמו

בספר ארון עדות להרה"ק ר' שרגא יאיר בן הרה"ק ר' נתן דוד משידלאווצא זי"ע, פירש על פי המבואר בגמרא (חולין ב, א

מכל דיבור נברא מלאך בשמים

ובהיות שהמקרא שלפנינו
מלמדינו גודל

חשיבות הדיבור היוצא מפיו של
האדם, נעתיק בזה לשון כסף נבחר
שכתב החיד"א ז"ל בספרו מדבר
קדמות (מערכת דל"ת אות כא) בשם
זקינו בעל חסד לאברהם זי"ע,
אשר ממנו נלמד חובת הזהירות
על כל דיבור ודיבור היוצא מפיו
של האדם, כי לא דבר ריק הוא,
אלא עושה רושם גדול בשמים
ממעל הן לטובה והן לרעה ח"ו,

וזה לשונו: כל דיבור שמדבר
האדם, אם הוא של מצוה נעשה
מלאך אחד, ואם הוא של טומאה
נברא מלאך רע, ואם הוא של
בטלה נברא מלאך של בטלה.
והתפלה והתורה שאדם מדבר,
בוקע את הרקיע ועולה למעלה,
ואם הוא דיבור רע מטמא נשמתו,
וחלק דיבור הקדושה עולה למקום
טומאה הדומה אליו, ונשאר החלק
הקדוש חבוש בבית האסורים,
וכמה טורח עושה לקונו עד
שמוציאו משם. וכן אמרו בזה"ק
(פרשת בשלח מז, ב) הריא מלה דנפק

בשלימות כראוי, שאם ידחנה הרי
תפוג ממנו ההתלהבות הראשונה.

וזהו גם הרמז בפסוק 'לא יחל
דברו' שהוא מלשון
'למייחלים לחסדו' (תהלים לג, יח),
דהיינו שכאשר האדם הבטיח
לעשות איזה דבר טוב, לא ימתין
וייחל לקיים דבורו לאחר זמן, רק
'ככל היוצא מפיו יעשה', שיעשה
ויקיים המצוה מיד באותה
התלהבות וחשק כפי שיצא הדבר
מפיו.

מדיבור האדם נעשה ציווי ה'

בספר תפארת שמואל מביא בשם
הרה"ק מווארקא זי"ע
לפרש ואמרו 'זה הדבר אשר צוה
ה'', שנלמד מכאן עד היכן מגיע
כח דיבור האדם, כי מדיבורו של
האדם נעשה ציווי ה', כלומר שאם
יאמר האדם שיעשה כך וכך, מיד
נעשה מדיבורו ציווי של ה', עד
שמחויב לקיים ולעשות הדבר
אשר קיבל על עצמו, כאילו הוא
מצות ה' אשר נצטווה בתורה הק'.
ומזה נראה כמה יקר בעיני ה'
דיבורו של איש ישראלי.

מפומיה דבר נש סלקא ואתער
אתערותא לעילא אי לטב אי לביש
וכו' (כל דיבור שיוצא מפיו של האדם מעורר
למעלה אם לטוב אם לרע וכו').

מי שאינו פוגם בדיבור תפלתו
נשמעת

ואם שומר על פיו ולשונו שלא
לדבר מרמה, זוכה שתפלתו
עולה לרצון לפני שומע תפילה,
כמו שכתב בראשית חכמה (שער
הקדושה פרק י') בשם ספר יצירה, וזה
לשונו: ובוזה נבין מעלת
הראשונים שהיתה תפלתם
נשמעת תיכף ומיד, מפני שהיו
נזהרים שלא לפגום בכ"ב
אותיות היוצאים מה' מוצאות
הפה, בשיחה בטלה ושאר
הדברים הפוגמים הלשון, לכך
היתה תפלתם בוקעת רקיעים,
ועולה עד למעלה מעלה לעורר
רחמים. וכן איתא בזה"ק (פרשת
שמות) כי בשעה שהיה רבי שמעון
בן יוחאי עוסק בתורה, היו כמה
אלפי ורבבות מלאכי השרת
שומעים קולו, והטעם הוא מפני
שהיו הדיבורים היוצאים מפיהם

מהורים, והיו קושרים ומייחדים כל
העולמות, כי קול ודיבור היוצא
מפיהם היה נעשה נחת רוח
למעלה. אמנם אם פגם בה'
מוצאות הפה, הבל התפלה
והתורה היוצא מפיו, יוצא על ידי
פגם וסירכא, ואי אפשר שיתייחד
למעלה, 'כי כל אשר בו מום לא
יקרב'.

כח דיבורו של הצדיק

וזהו כוחם של הצדיקים אשר הם
פועלים ישועות בקרב הארץ
על ידי שיח שפתותיהם, מחמת
שהם שומרים על פיהם ולשונם,
שלא לדבר דבר שאינו כרצונו
יתברך, על כן נתקיים בהם מאמר
הכתוב (איוב כב, כח) 'ותגזר אומר
ויקם לך', שהקב"ה מקיים ככל
היוצא מפיהם, ואפילו שיחת חולין
שלחם עושה רושם גדול למעלה,
וגם כאשר אינם מתכוונים לברכה,
מ"מ הקב"ה מקיים את מוצא
פיהם.

בספר איש חמודות (פרק טז עמוד
תל"ב) פרקי תולדותיו של

הגה"צ ר' מכאל בער ווייסמאנדל
 זצ"ל גאב"ד נייטרא, מסופר על
 בחור אחר שלמד בישיבתו,
 והבחור סבל מאיזה מחלה,
 והרופא אמר לו שצריך לעבור
 ניתוח, הבחור שאל בעצת הרב
 מנייטרא, וענה לו שאם הרופא
 אומר לעשות ניתוח צריכים
 לעשותו, ואח"כ שאל הבחור את
 פי הרה"ק מסאטמאר זי"ע, והוא
 הורה שלא לעשות את הניתוח.
 כשסיפר הבחור את התשובה
 לרבו, נכנס הרב
 מנייטרא להרה"ק מסאטמאר
 לישא וליתן בדבר, ובתוך הדברים
 אזר עוז ושאלו האם רוח הקודש
 דיברה בו שיוכל לייעץ נגד עצת
 הרופא שלא לעשות הניתוח?!
 הרה"ק מסאטמאר התרגש ואמר
 לו, איתא בספרים או בזוה"ק
 שמי ששומר את פיו, הן במה
 שמכנים לתוך פיו, והן הדברים
 שמוציא מתוך פיו, נותנים לו
 משמים דיבורים נכונים ושומרים
 אותו שלא יכשל באמרי פיו,
 וסיים הרה"ק ואמר לו: וגם אתה
 ביכולתך לעשות כן.

בספר מאור עיני הגולה (אות רפ"ח)
 מביא סיפור נפלא בשם
 הרה"ק מפילץ זצ"ל, שזקינו הרה"ק
 החידושי הרי"ם זי"ע כאשר
 התגורר בעיר ווארשא אחרי
 חתונתו, ישב בחדרו בביתו ועסק
 בתורה עם תלמידים, אלא שחדרו
 היה קטן וצר מהכיל את
 התלמידים הרבים אשר התדפקו
 על דלתו, והיה לו צער רב מזה,
 החסידים רצו להרחיב את חדרו
 כפי צרכו כדי שיוכל ללמוד עם
 התלמידים בהרחבה, אבל כאשר
 הציעו זאת לפניו, שאל: כמה זמן
 ימשכו העבודות?! אמרו לו: לערך
 ד' או ה' ימים, ולא רצה להסכים
 לזה, כי אמר שאין הדבר כדאי
 לו אם יצטרך להתבטל כמה ימים
 מלימודו בעבור זה, וכן היה כמה
 פעמים שהפצירו בו ולא רצה, אף
 שאמר בעצמו כי היתה נחוצה לו
 מאוד דירה יותר רחבה.

פעם אמר לאחד מאנשי ביתו
 בשם ר' יאקיל פראהמאן
 ע"ה, שאם יכולים לעשות
 הסתירה והבנין והנקיון וכו' הכל
 ביום אחד, היה דבר נכון מאוד,

והחידושי הרי"ם נתמלא גיל
 וחדוה, ואמר לר'
 יאקיל בפני כל העומדים: תדע כי
 אני נהנה מאוד מזה! וכאשר ראה
 ר' יאקיל כי צהבו פני קדשו, אמר
 לו: רבי, עליכם לדעת כי המלאכה
 עלתה ביוקר, כי האיש הוא חשוך
 בנים ל"ע, והבטחתי לו בשמו של
 רבינו בן זכר! החידושי הרי"ם
 כאשר שמע זאת עמד כמחריש
 איזה רגעים, ור' יאקיל נסוג אחור
 ויצא מחדרו, כי חשש פן יקפיד
 עליו, אבל החידושי הרי"ם אמר
 לנכדו הרב מפילץ בפנים שוחקות:
 וואס זאגסטו צום דעם יאקיל?
 וואס איך מאך נישט, מאכט ער
 אליין אויף מיינע פלייצעס, (מה)

אתה אומר על יאקיל זה, מה שאני איני עושה,
 עושה הוא בעצמו על חשבוני) אבל בוודאי
 יעזור השי"ת! וכן הוה, האיש
 הוליד בן זכר, והחידושי הרי"ם
 נתכבד בסנדקאות בברית המילה.

חומר פגם הלשון

וכן הוא להיפך, שכל הפוגם
 בלשונו ובדיבורו, גורם רעה
 לעצמו, כאשר ראיתי באחד

והוסיף לומר לו בזה הלשון: אם
 ימצא איש אחד שיקבל עליו לגמור
 כל זה ביום אחד, היה מהנה אותי
 מאוד בזה!

ר' יאקיל הבין מלשונו עד היכן
 הדברים מגיעים, וכי חפץ
 מאוד בזה, לכן עשה מעשה, הלך
 לאיש אחד ממכריו מתושבי
 ווארשא, עשיר גדול וחשוך בנים
 ל"ע, שעסק בקבלנות להעמיד
 בתים, ואמר לו: הנני יודע שחפצך
 להוושע בוש"ק, בכך תדע כי אם
 יעלה בידך לגמור הרחבת דירתו
 של רבינו ביום אחד, יש לך
 הבטחה ממנו שתזכה בשנה זו
 להוליד בן זכר!

והאיש ההוא אף שלא מעדת
 החסידים, אבל מכיון
 שחשב שאמת הדבר שהחידושי
 הרי"ם הבטיח מפורש כן, לכן
 האמין באמונת אומן שדיבורו של
 צדיק עושה רושם וכן יהיה, נודדו
 תיכף וביטל כל עסקיו, לקח הרבה
 פועלים לבנין חדר זה, והכין הכל
 מקודם, והדבר עלה בידו, כי
 במשך יום אחד נגמר הכל על צד
 הטוב ביותר.

'אב אשר שכלתי את בני', ואין זה מפריע בעדי לשוחח ולצחוק עם חברי!

לימים התחתן אותו בחור, וגולד לו בן, אבל אחרי שנה מלידתו נפטר התינוק פתאום רח"ל, וכן היה בכנו השני, וכן בכנו השלישי, צערו היה גדול למאוד, ולא ידע על מה עשה לו ה' ככה. באחד הימים הזכירו אחיו הצעיר שגם הוא היה נוכח באותו הנסיעה, שהתבטא אז בצחוק: שגם הוא 'אב שכול', ומי יודע איזה צער גרמת להדריווע"ר כאשר אמרת בדיחה זו על חשבוננו, אולי מחמת מעשה זו באה עליך הצרה הזאת.

מיד התחיל לברר על הדריווע"ר, ואחרי חיפושים רבים עלה בידו למצוא אותו, וסיפר לו את כל אשר עבר עליו, וביקש את סליחתו ומחילתו, ואכן נענה למחול לו על עלבוננו, ואח"כ זכה הבחור הנ"ל לילדים בריאים בנפשם ובגופם.

מספרי זמנינו מעשה נורא ואיום, המלמדינו מוסר השכל עד כמה צריך אדם להקפיד לנצור לשונו מדיבור רע.

מעשה בקבוצה של בחורים אשר למדו בישיבה אחת, ולקראת שבת נסעו לביתם עם דרייווע"ר (נהג) קבוע, הבחורים היו נכנסים לטעקס"י (רכב) שמחים וטובי לב, מדברים ומתלוצצים ביניהם, אבל הדריווע"ר שהסיע אותם ישב תמיד בשקט ובעצב ולא פנה אל דבריהם, והבחורים לא עלתה בידם אף פעם להעלות בת שחוק על פניו, פעם אחת השתדלו בכל כוחם לשמחו, וכאשר ראה הדריווע"ר שהבחורים אינם מרפים ממנו, נענה ואמר להם מעומק לבו: הניחו לי לנפשי, יכולים אתם להמשיך בצחוק כאוות נפשכם, אבל אל תערבו אותי בזה, לדאבוני נפטר לי אחד מבניי רח"ל, וצערי קשה עלי מנשוא! אחד הבחורים שישב שם ענה ואמר לו ברוב טפשותו: גם אני

אִישׁ כִּי יִדַּר גָּדֵר לָהּ אוֹ הִשָּׁבַע שְׁבָעָה לְאִסּוּר אִסּוּר
וְגו' לֹא יַחַל דְּבָרוֹ כְּכֹל הַיּוֹצֵא מִפִּי יַעֲשֶׂה (ל, ג).

הקב"ה לא ימיד את דברו

בספר אביר יעקב, להרה"ק
מסאדיגורא זי"ע, מפרש
כוונת הכתוב, 'איש כי ידור גדר
לה', היינו כל איש אשר יעשה
מהגוף שלו בית מדור לה', משכן
עבור הבורא ב"ה, 'או השבע
שבועה לאסור איסור על נפשו',
ושיהיה זהיר מכל דבר איסור, 'לא
יחל דברו' שכל אחד מישראל אשר
יעשה כך, יש בכוחו לזכות שהקב"ה
לא יחלל את דבריו, 'ככל היוצא
מפיו יעשה', מה שיבקש מאת
הקב"ה יוכל לפעול בשלימות.

לקיים הגדר באותה התלהבות שגדר

בספר אמרי קודש מהרה"ק ר'

יצחק מאמשינוב זי"ע, מדקדק על
כפילות הלשון 'לא יחל דברו ככל
היוצא מפיו יעשה', ומבאר כי
האדם הנמצא בעת צרה ר"ל,
מתלהב לבו בהתלהבות גדולה
להשי"ת, ועושה גדר לה', ומבטיח
להשי"ת הרים וגבעות, אבל
כשעבר ממנו הזעם, ובא לקיים
גדרו, אז כבר נתקררה דעתו, ואינו
מקיים את אשר קיבל עליו באותה
התלהבות כמו שהיתה לו בשעת
קבלת גדרו. וזהו ביאור הפסוק
'לא יחל דברו' היינו שיקיים את
דברו כפשוטו. ומוסיף עוד 'ככל
היוצא מפיו יעשה', היינו שיקיים
את גדרו באותה התלהבות כמו
בשעה שיצא הגדר מפיו.

כס"ד

אתה זקוק לישועה ? שירובים? רפואות? פרנסה?

האלמנות והיתומים בבית שמש הם התשובה לזה!
תשמח את לבבם של 720 נפשות של היתומים והאלמנות בעיר בית שמש
והקב"ה ישמח את שלך בכל מילי דמייבב

ארגון לחמי מרדכי

שעומד תחת נשיאות הגה"צ רבי מאיר איתמר רוזנבוים שליט"א

שולחים מדי שבת בשבתו חבילות גדולות של בשר, ודגים, חלות, דיפס, מזונות,
קוגלעך, ממתקים ומתנות עבור היתומים וכו' עד לפתח ביתם של

**720 נפשות של אלמנות ויתומים
בעיר בית שמש**

זכות חבילה
לאלמנה ויתומים לשנת
\$250

24 שעות במתן בסתר האט ליינ - 845-286-1007

או ע"י הקוויקפעי
3875090@gmail.com

או ע"י דאנרס פאונד OJC פלעטשער וכו' וכו'
LACHMEI MORDCHAI Tax I.D.# 87-1279722

אשריר בעולם הזה וטוב לך לעולם הבא